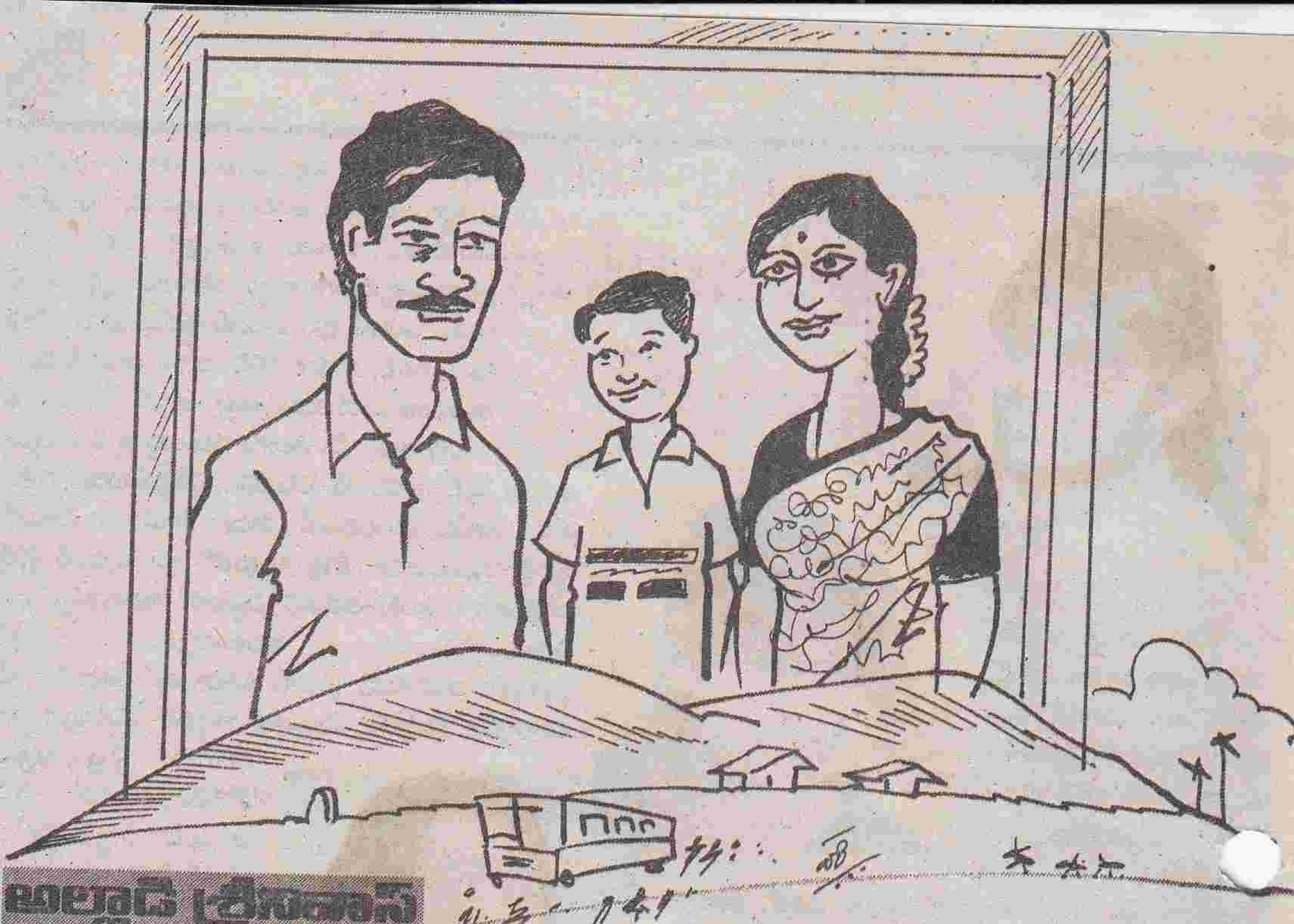

అల్లాడి శ్రీనివాస్

అలుక్కుపోని హరివిల్లు

పట్టణం వీధి దీపాల వెలుతురులో నిద్దరోయి కొద్దిసేపట్లో మరో కొత్త రోజుకు ఊపిరి పోయడానికి సిద్ధంగా వుంది. ఆగస్టు మొదటి వారం. బంగాళాఖాతంలో అల్పపీడనం పుణ్యమాని గత మూడు రోజులుగా ఎడతెరపి లేని వర్షం. ఒరిస్సాలోని పూరీ-గోపాల్‌పూర్ మధ్య తీరాన్ని దాటిన వాయుగుండం... భూమి ఉపరితలంపై కేంద్రీకృతమైన వాయుపీడనంలో వ్యత్యాసం కారణంగా వీస్తున్న బలమైన గాలులు. జనజీవనం అతలాకుతలం... రోడ్లన్నీ కాలువలుగా రూపాంతరం చెందుతున్నాయి.

అయినా... ఆ పట్టణం మరో పొద్దుపొడుపుకు మార్గం సుగమం చేస్తున్నది.

ఆ ఈదురు గాలుల వాతావరణంలో మంచి నిద్రలో నున్న సృజన ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడింది. 'కౌసల్యా సుప్రజా రామా...'' ఇంటి వెనుకనున్న వేణుగోపాలస్వామి దేవాలయం మైకు లోంచి వినిపిస్తున్న సుప్రభాతం. అదే రోజూ సృజన నిద్ర నుండి మేల్కోవడానికి ఉపయోగపడుతున్న అలారం.

చిక్కని చలి... సృజన మనస్సు మంచం దిగొద్దని మారాం చేస్తోంది.

మెలకువలో కొచ్చిన కదలికతో పక్కలోనున్న విన్నీ, సృజనపై కాలేసి మరింత హత్తుకుని పడుకున్నాడు. బెడ్ ల్యాంప్ వెలుతురులో అమాయకంగా విన్నీ ముఖం.

ఎందుకో... ఈ మధ్య సృజనకు తానూ, విన్నీ ఒంటరివాళ్లమై పోతున్నామనిపిస్తోంది.

తన పైనున్న విన్నీ కాలూ చేతులను మెల్లిగా జరిపి మంచం దిగింది. సృజన... మర మనిషి అవతారం ఎత్తడానికి.

ఆంధ్రప్రభ ఆదివార[illegible] అనుబంధం
[illegible] (అమెరికా [illegible]) [illegible] దీపావళి కథ [illegible]
సాధారణప్రచురణకు [illegible]కరించిన కథ

వర్షం ఉధృతి కొద్దిగా తగ్గినట్లుగా వుంది. కానీ తలుపు తీసి బయటకు రాగానే ఈదురుగాలి స్పర్శతో సృజన శరీరం చిగురుటాకులా వణికింది.

ఏడు గంటలకు విన్నీ స్కూల్ ఆటో వస్తుంది. ఆ లోపు సృజన తన కాలకృత్యాలు పూర్తి చేసుకొని, ఇంటి పనీ, వంట పనీ చేసి విన్నీని స్కూలుకు రెడీ చేయాల్సివుంటుంది. ఇద్దరి లంచ్ బాక్సలతో సహా.

విన్నీ ఏడు గంటలకు స్కూల్‌కు వెళ్లాడంటే మళ్లీ సాయంత్రం సృజన డ్యూటీ నుండి వచ్చాక ఆరుగంటలకు తిరిగి రావడం అంటే రోజూ పదకొండు గంటల పాఠశాల జీవితం. పదకొండు సంవత్సరాల వయస్సు కూడా లేని విన్నీ, పదకొండు కిలోల స్కూల్ బ్యాగ్ మోత. పదకొండు గంటలు స్కూలు అనే చెరసాలలో బందీ.

కొడుకు బాగా చదవాలి అనేది తప్ప ఏదీ పట్టని సృజన యంత్రంలా పని చేస్తూ, విన్నీని స్కూలుకు పంపుతోంది రోజూ.

'మమ్మీ! చలిపెడుతుంది. నేనీ రోజు స్కూల్‌కు వెళ్లను...' అంటూ విన్నీ మారాం చేసినా వినకుండా రెండు తగిలించి, మరీ చెప్పింది... 'ఆ అనిల్‌ని చూడు, మీ క్లాస్‌లో ఫస్టు ర్యాంక్ వాడిదే. స్కూల్ దుమ్మా కొడితే నీకొచ్చే ఆ సెకండ్ ర్యాంకూ పోతుంది' అని యూనిఫాం పై స్వెటర్ వేసి స్కూలుకు పంపింది సృజన.

000

సాయంత్రం ఆరు గంటలకు వేరే అబ్బాయి విన్నీ స్కూలు

బ్యాగు తెచ్చిచ్చాడు. వెనకాల ఆటో అతను విన్నీని ఎత్తుకొని తీసుకొచ్చాడు. గిన్నెలు తోముతున్న సృజన ఆ దృశ్యాన్ని చూడగానే ఉన్నపళంగా విన్నీ దగ్గరకొచ్చింది... గుండె లదురుతూండగా.

‘మమ్మీ! డాడీ ఎప్పుడు వస్తాడు... ప్లీజ్...డాడీని రమ్మనవా?!’ కళ్లు మూసుకునే అంటున్నాడు విన్నీ. తాకి చూస్తే శరీరం కాలిపోతోంది. హై టెంపరేచర్.

సృజనకు ఒక్క క్షణం కళ్లు తిరిగినట్లనిపించి, నిలబడలేక అలాగే కూర్చుండి పోయింది. మరుక్షణం కర్తవ్యం గుర్తొచ్చి తడి గుడ్డతో విన్నీ శరీరమంతా తుడిచింది. పక్కింటి అబ్బాయిని పంపి అదే వీధిలో ప్రాక్టీస్ చేస్తున్న డాక్టర్‌ను పిలిపించింది సృజన.

డాక్టర్ ఓ ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి, కొన్ని మందులు తెప్పించమని చీటి రాసిచ్చి వెళ్లాడు.

మందులు తెప్పించి వేసింది సృజన. గంట తర్వాత కూడా విన్నీ టెంపరేచర్ ఏ మాత్రం తగ్గలేదు. సృజనకు భయం పెరిగి పోతోంది. తనకు ధైర్యం చెప్పడానికి తోడెవ్వరూ లేరు... ఎలా?

000

బైక్ స్టాండ్ వేసి, రెయిన్ కోటు తీసి అప్పుడే ఇంట్లో అడుగు పెట్టాడు ఆనంద్. శూన్యం లోంచి శూన్యంలోకి ప్రవేశిస్తున్న భావన. అగమ్యగోచరదృశ్యాలను అతని మనఃఫలకంపై చిత్రిస్తున్న అదృశ్యశక్తి ఏదో అర్థం కాని అయోమయం.

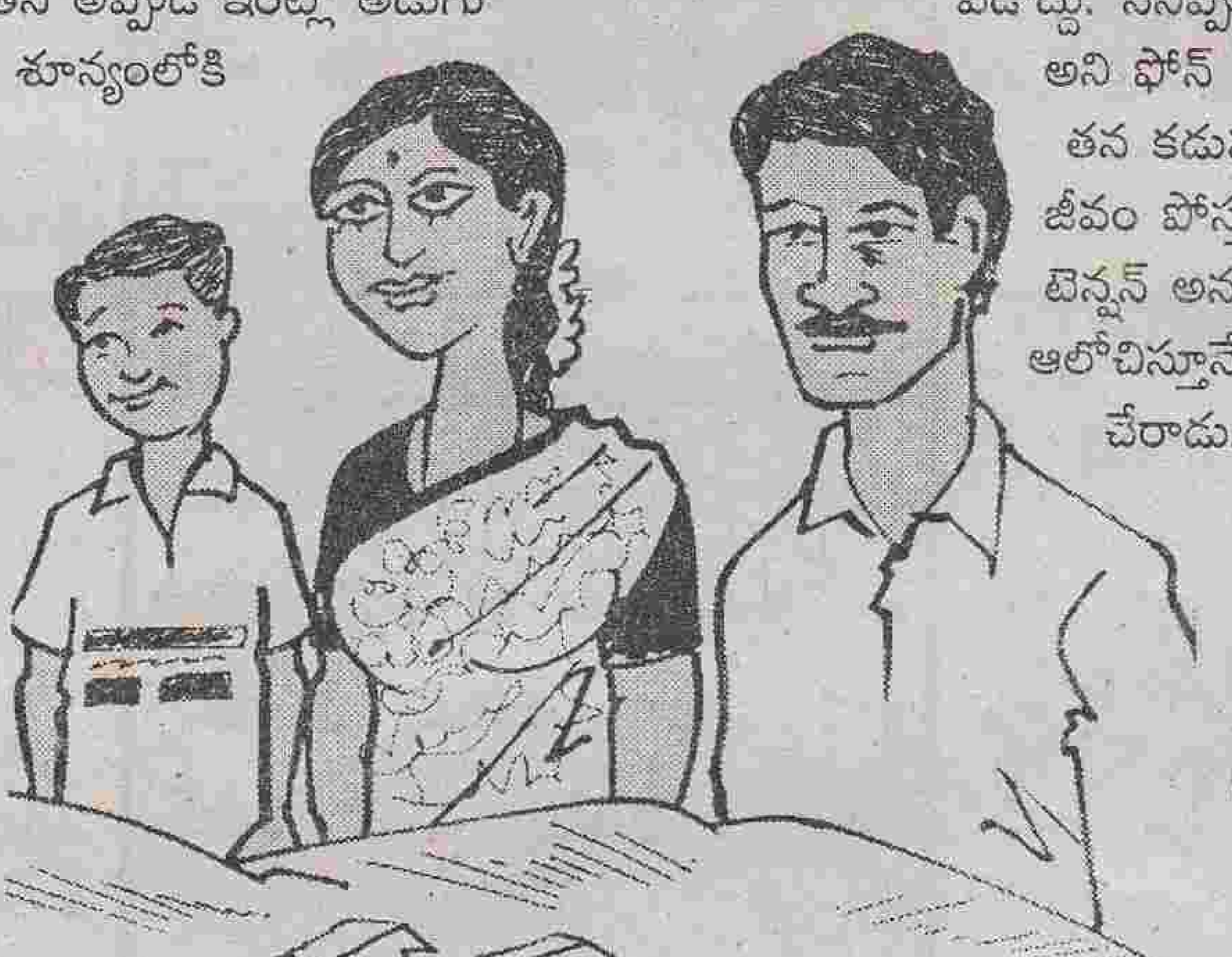

డ్రెస్ మార్చుకోవడానికి బెడ్ రూంలోకి వెళ్లాడు ఆనంద్. ఎదురుగా విన్నీ ఫోటో వెక్కిరించి నవ్వుతున్నట్లుగా అనిపించింది.

ఫ్రెష్ అయి వచ్చి టీవీ ఆన్ చేశాడు ఆనంద్. స్క్రీన్ మీద ‘పాపం పసివాడు’ సినిమాలోని ఎడారి సీన్ కనబడగానే విన్నీ గుర్తొచ్చి టీవీ ఆఫ్ చేశాడు.

సిగరెట్ వెలిగించాడు. సృజన దూరమయ్యాక దగ్గరయ్యిందీ [illegible]. పొగ గొంతులోకి దిగుతూంటే సృజన సాంగత్యంలో గడిపిన తీపి జ్ఞాపకాలు మది నిండా పరుచుకున్నాయి. సిగరెట్ ఫిల్టర్ వద్దకు కాలిన వేడి వేళ్లను తగలగానే మళ్లీ ఒంటరయ్యాడు ఆనంద్.

ఎదురుగా వాల్ క్లాక్ నుండి శబ్దం...ఠన్... ఠన్... ఠన్ ఏడు సార్లు మోగింది.

జేబులోంచి సెల్ ఫోన్ తీశాడు. అది మాత్రమే రోజూ ఆనంద్‌ను ఓదార్చుతున్న సాధనం. తన భార్యాబిడ్డల మాటలను గాలిలో మోసుకొచ్చి మనసు తెరపై మధురంగా పదిల పరుస్తుంది. మరో ఇరవై నాలుగ్గంటల జీవితానికి ఇంధనాన్నిస్తుంది.

సృజన నంబరు డయల్ చేశాడు ఆనంద్. స్క్రీన్ పైన ‘నంబర్ బిజీ’ అని వచ్చింది. మరలా ప్రయత్నించాడు. సేమ్ రెస్పాన్స్... ‘నంబర్ బిజీ.’ కాసేపాగి ఫోన్ చేద్దామని నిర్ణయించుకున్న ఆనంద్, సెల్ పక్కనున్న టీ పాయ్ మీద వుంచాడు.

అలా వుంచిన క్షణంలోనే ఫోన్ రింగయ్యింది. స్క్రీన్ మీద చూస్తే... ‘మై లవ్’ అని కనబడింది. ఆనంద్ సృజన నంబరును అలానే ఫీడ్ చేసుకున్నాడు.

ఆనంద్ హృదయపు రెటీనాపై సృజన ప్రత్యక్షమయ్యింది. వెంటనే సెల్‌లోని గ్రీన్ బటన్ ప్రెస్ చేసి కుడి చెవి కానించుకున్నాడు.

అట్నుంచి ‘హ్యాపీ’ అని వినిపించని ఆ అరక్షణం ఆరు యుగాల్లాగా ఫీలయ్యాడు.

సృజన ఆనంద్‌తో ఫోన్లో మాట్లాడేటప్పుడు ‘హలో’ బదులు ‘హ్యాపీ’తోనే మొదలెడుతుంది.

అలా ఎందుకు అని ఓ సారి అడిగిన ఆనంద్‌తో సృజన ‘హ్యాపీ అంటే ఆనంద్‌కు ఆంగ్లరూపం’ అని చెప్పింది.

‘హ్యాపీ’ అనే అమృతం చెవిలో పడుతుందని ఎదురు చూసిన ఆనంద్‌కు, ‘ఏవండీ!’ అన్న సృజన ఆత్రుత నిండిన స్వరం వినిపించింది.

ఆత్రుతను పసిగట్టిన ఆనంద్ ‘సుజీ! ఏమయ్యిందిరా?’ అడిగాడు టెన్షన్‌తో.

“విన్నీ... జ్వరం... నాకు...భయం...” అంటూ భయకంపిత అయిన సృజన దీనస్వరం.

విషయం అర్థం చేసుకున్న ఆనంద్, “సుజా! నువ్వేమీ టెన్షన్ పడొద్దు. నేనిప్పుడే బయలుదేరి వస్తున్నా” అని ఫోన్ కట్ చేశాడు.

తన కడుపులో ఇంకో రూపానికి జీవం పోస్తున్న సృజన, ఇప్పుడు ఎంత టెన్షన్ అనుభవిస్తూందోనని ఆలోచిస్తూనే మెట్‌పల్లి బస్ స్టాండ్ చేరాడు.

బస్ స్టాండ్ పార్కింగ్ షెడ్‌లో బైక్ వుంచి, ప్లాట్‌ఫామ్‌పై రెడీగా వున్న మంచిర్యాల బస్సెక్కాడు ఆనంద్.

బస్సు కదిలింది.

బస్సు పరిగెడుతున్నదాని కంటే వేగంగా ఆనంద్ మస్తిష్కంలో ఆలోచనల పరంపర తిరోగమనదిశలో పరుగులు తీస్తోంది.

ఆనంద్‌లో ఓ విశ్లేషణాత్మకానుభవాల సొద. గతస్మృతుల పొరలను ఛేదిస్తున్న సడి. అర్థమయ్యీ కానట్లున్న ఆలోచనల తాలూకు జడివాన వేసవి మిట్టమధ్యాహ్నపుటెండలో సలసల కాగుతున్న ఇసుక రేణువులను ఆనంద్ హృదయకవాటాల్లోంచి ధమనులు, సిరల్లోకి పంప్ చేస్తున్న భావన.

సృజనకు ఉద్యోగం రాక ముందు ఆనంద్‌తో కలిసివున్నప్పుడు, విన్నీ ఎంతో చలాకీగా వుండేవాడు. సృజనకు ఉద్యోగం వచ్చిన తర్వాత ఈ రెండేళ్లలో అనేక సార్లు విన్నీ అనారోగ్యానికి గురయ్యాడు.

ఆనంద్ గమనించిన విచిత్రమేమిటంటే... తను విన్నీ దగ్గరకు వెళ్లగానే ఆ అనారోగ్యం మాయమయ్యేది. విన్నీ ఎప్పట్లాగే మళ్లీ ఆక్టివ్‌గా తయారయ్యేవాడు.

ఆనంద్‌కు తెలుసు, తనకూ, విన్నీకీ ఉన్న అటాచ్‌మెంట్. ఆ అటాచ్‌మెంట్ వల్ల దూరంగా వున్న బెంగతో విన్నీ తరచూ అనారోగ్యం పాలవుతున్నాడేమో...?!

అలా ఆలోచించి ఆనంద్ ఓ సారి వారం రోజులు విన్నీని తనతోనే మెట్‌పల్లిలో ఉంచుకున్నాడు.

అప్పుడూ విన్నీ సిక్ అయ్యాడు, బహుశా అమ్మ మీది బెంగతో.

అంటే... ఆనంద్, సృజన కలిసి వున్నప్పుడు మాత్రమే విన్నీ యాక్టివ్‌గా, ఆరోగ్యంగా, సరదాగా, సంతోషంగా వుంటున్నాడు.

సృజనకు ఉద్యోగం వచ్చినప్పుడు ఆమె ఆనంద్‌తో అంది, "మన తర్వాతి తరం మన కంటే ఉన్నతస్థితిలో వుండాలంటే మనమిద్దరం ఉద్యోగాలు చేయాల్సిందే. మనం బాల్యంలో అనుభవించిన కష్టాలు మన పిల్లలకు తెలియకుండా పెంచాలనే కదా మన కోరిక."

ఆనంద్‌కు అప్పుడది నిజమేననిపించింది. కానీ... విన్నీని అలా పెంచుతున్నామో లేదోనన్నది ఆనంద్ సందేహం.

'తుస్స్' మన్న శబ్దం చేస్తూ బస్సు ఓ పక్కకు ఒరిగి ఆగిపోవడం వల్ల ఆనంద్ ఆలోచనలకు బ్రేక్ పడింది.

అందరూ బస్సు దిగడం చూసి ఆనంద్ కూడా బస్సు దిగాడు. ఎక్కడి వరకు వచ్చామని తోటి ప్రయాణికుడు ఒకర్ని అడిగాడు.

'జగిత్యాల-ధర్మపురి మధ్యలో బుగ్గారం క్రాసింగ్ ఇప్పుడే దాటా'మని చెప్పాడో కో-ప్యాసింజర్.

బస్సు వెనక నుండి వస్తున్న డ్రైవర్ "వెనక టైర్ పంక్చర్ అయ్యింది. టైరు మార్చేవరకు అరగంట పడుతుంది. ఆగాల్సిందే" అన్నాడు.

ఆనంద్ వాచీ చూసుకున్నాడు. సరిగ్గా తొమ్మిదయ్యింది.

నిజమే. మంచిర్యాల రూట్‌లో ఇదే ఆఖరు బస్సు.

ఆనంద్ సృజనకు ఫోన్ చేద్దామని సెల్ బయటకు తీశాడు. డయల్ చేసి చూస్తే, 'నో నెట్‌వర్క్ కవరేజ్' అంటూ ప్రత్యక్షమైన అక్షరాలను చూడగానే అతన్ని నిరాశానిస్పత్తువలు ఆవరించాయి.

దగ్గర్లో కొన్ని గుడిసెలు కనిపించాయి. పక్కనే కొత్తగా తవ్వుతున్న కాలువను బట్టి చూస్తే, దాని కూలీలు వాటిల్లో నివసిస్తున్నారనిపించింది.

ఆ గుడిసెల వైపు నడిచాడు ఆనంద్. సన్నని తుంపర్ల వాన ఇంకా కురుస్తూనే వుంది. ఓ బండ రాయిపై కూచుని సిగరెట్ వెలిగించాడు. చిక్కని చలిలో వెచ్చని పొగను పీలుస్తున్న అతన్ని ఆ గుడిసె ముందరి దృశ్యం ఆకర్షించింది.

చలిమంట పెట్టుకుని కూచున్నారు భార్యభర్తలు... వాళ్ల చిన్నారి కొడుకుతో సహా.

ఆ తల్లి కొడుకును అన్నం తినిపించడానికి కాబోలు పళ్లెం చేతిలో పట్టుకుంది. ఆ పిల్లవాడు తిననని మారాం చేస్తూ తండ్రి చాటుకెళ్లి దాక్కున్నాడు.

అప్పుడామె "ఈ బుక్క మీ అయ్యది. తింటావో.. తినవో నీ ఇట్టం" అన్నది.

"అయితే... తింటా" అంటూ పరుగెత్తుకొచ్చి ఆ అమ్మ చేతిలోని గోరుముద్ద మింగాడు. ఇంకో ముద్ద అందించబోతే మళ్లీ అదే మారాం. ఈ సారి పిల్లాడి తండ్రి భార్య చేతిలోని ముద్ద తన చేతిలోకి తీసుకొని" ఈ ముద్ద మీ అమ్మది.... నీ కొద్దంటే చెప్పు... నేనే తింటా" అన్నాడు.

"అయ్యా... నువ్వు తినొద్దు... నే తింటాగా" అంటూ తన తండ్రి చేతిని గబుక్కున తన నోటి వరకు లాక్కొని మరీ తిన్నాడా అన్నం ముద్దని.

ఆనంద్‌ను ఆలోచనలు ముసురుకున్నాయి.

ఈ పిల్లాడి సంతోషంలో ఎన్నో వంతు తమ విన్నీకి అందిస్తున్నామన్న ప్రశ్న అతడిని వేధించడం ప్రారంభించింది.

కర్కశమైన కాన్వెంట్ చదువూ, ఆపై ఉద్యోగాల పేరిట అమ్మానాన్నలు వేర్వేరుగా చెరో చోట... విన్నీ ఎలా సంతోషంగా ఉండగలడు?

ఉద్యోగానికి వెళ్లేప్పుడు పది, వచ్చేప్పుడు పది... మొత్తం రోజూ ఇరవై కిలోమీటర్ల ప్రయాణంతో అలసిపోయే సృజన విన్నీకి కొసరి కొసరి ఎలా తినిపించగలుగుతుంది?

విన్నీ భవిష్యత్తును బంగారంగా మార్చాలన్న ఆశతో, తాము అతని వర్తమానబాల్యాన్ని బలి పెడుతున్నామేమో అనిపించింది ఆనంద్‌కు.

బాల్యం ధ్వంసమైతే పిల్లలు ఎన్నో విలువల్ని కోల్పోతారని, వారి ఎదుగుదల అపసవ్యదిశలో సాగుతుందని ఎప్పుడో సైకాలజీ పుస్తకాల్లో చదివిన విషయం గుర్తొచ్చిం దతనికి. ఆ నిశ్శబ్దంలో... ఆ చల్లని వెన్నెల వాన సాక్షిగా అతడు తీసుకున్న నిర్ణయం, అతడిని ఎంతో రిలాక్స్ చేసింది.

దృష్టి మళ్లీ గుడిసె ముందరి చలిమం[illegible] వైపు మళ్లింది. సిగరెట్ పీక విసిరేసి... గమనిస్తున్నాడు.

ఇప్పుడు అన్నపు పళ్లాన్ని ఆ పిల్లాడు తీసుకున్నాడు. చేతిలో ఓ అన్నం ముద్ద పట్టుకుని "ఇది నా ముద్ద... ఎవలికి కావాలో తీసుకోండి" అన్నాడు.

ఒకేసారి ఆ ముద్ద కోసం ముందుకు వంగిన ఆ భార్యాభర్తల తలలు అనుకోకుండా ఢీ కొన్నాయి. ఓ అద్భుతం ఆవిష్కృతమైంది.

"ఓ... బల్లె... బల్లె... నా ముద్దంటే ఇద్దలికీ ఇట్టమే" అని ఆ పిల్లాడు అనగానే, ఇద్దరూ అతని రెండు చెంపలపై చెరో ముద్దు ముద్ర వేశారు.

అనుకోకుండా, అకస్మాత్తుగా ఆవిష్కృతమైన ఆదృశ్యం తనకేదో పరిష్కారాన్ని చూపెడుతున్నట్లుగా అనిపించింది.

తాము చేస్తున్న ఆర్థికపరమైన ఆలోచనలతో విన్నీకి అర్థం లేని బాల్యాన్ని అంటగడుతున్నామేమో అనిపించింది.

బాల్యం ధ్వంసమైతే పిల్లలు ఎన్నో విలువల్ని కోల్పోతారని, వారి ఎదుగుదల అపసవ్యదిశలో సాగుతుందని ఎప్పుడో సైకాలజీ పుస్తకాల్లో చదివిన విషయం గుర్తొచ్చిందతనికి.

ఆ నిశ్శబ్దంలో... ఆ చల్లని వెన్నెల వాన సాక్షిగా అతడు తీసుకున్న నిర్ణయం, అతడిని ఎంతో రిలాక్స్ చేసింది.

తామిద్దరిలో ఒకరు కోల్పోయే జీతం, విన్నీ జీవితం లోంచి జారిపోతున్న బాల్యాన్ని ఎంతో పదిలంగా వాడికి అప్పగించ బోతున్న ఆనందం, అతని లోని సందిగ్ధాన్నంతటినీ పటాపంచలు చేసింది.

బస్ బాగయ్యిందన్నట్లుగా వినిపించిన హారన్, విన్నీ కొత్త జీవితానికి పల్లవిలా వినిపించడంతో వెళ్లి బస్‌లో కూచున్నాడు.

ప్రయాణం మొదలైంది...

...తనది కాని జీవితం లోంచి తనదైన జీవితంలోకి!